

Sygn. akt IX Ka 54/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Lecha Ozierowa

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2014 roku

sprawy J. G.

oskarżonego o przestępstwo z art.178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 19 listopada 2013 roku sygn. akt II K 656/13

- I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób że wskazuje, iż orzeczony w punkcie II środek karny zakazu prowadzenia dotyczy wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym;
- II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt. IX Ka 54/14

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Busku - Zdroju oskarżył J. G. o to, że w dniu 22 września 2013 roku w B. w woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,73 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. (...) nr rej. (...), tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Busku - Zdroju wyrokiem z dnia 19 listopada 2013 roku w sprawie sygn. II K 656/13 uznał oskarżonego J. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. i za ten czyn na mocy tegoż przepisu w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Nadto na podst. art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, z wyłączeniem pojazdów ciężarowych, do których prowadzenia wymagana jest kategoria prawa jazdy C i CE, z zaliczeniem na poczet orzeczonego środka karnego w oparciu o art. 63 § 2 k.k. okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 22 września 2013 roku. Nadto w trybie art. 49 § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 300 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Ponadto Sąd obciążył oskarżonego kwotą 240 zł. tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego J. G. poprzez wymierzenie mu środka karego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jedynie 1 roku z wyłączeniem pojazdów ciężarowych, do których prowadzenia wymagana jest kategoria prawa jazdy C i CE, podczas gdy stan jego nietrzeźwości w chwili czynu (0,73 mg/l) stwarzał duże zagrożenie w ruchu drogowym z uwagi na znaczne upośledzenie jego sprawności psychomotorycznej, co w konsekwencji skutkuje wysokim stopniem społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i przemawia za orzeczeniem względem oskarżonego J. G. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat obejmującego wszystkie kategorie prawa jazdy.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie względem oskarżonego J. G. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat i utrzymanie w mocy pozostałej części wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja wywiedziona przez prokuratora okazała się częściowo zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku.

Skarżący nie kwestionował ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie stanu faktycznego, winy oskarżonego oraz kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu. Oskarżony przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu a pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie potwierdza, iż dopuścił się on popełnienia przypisanego mu przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. Wobec tego zbędnym jest powtarzanie rozważań Sądu Rejonowego w tym zakresie, poza stwierdzeniem, iż ustalenia odnośnie stanu faktycznego i winy oskarżonego dokonane przez Sąd I instancji są prawidłowe i nie budzą żadnych wątpliwości.

Nie budzi również wątpliwości Sądu Okręgowego rodzaj oraz wysokość orzeczonej wobec oskarżonego kary. W ocenie Sądu odwoławczego wymierzona oskarżonemu kara grzywny jest adekwatna do okoliczności popełnienia czynu, wymierzona zgodnie z dyrektywami przewidzianymi w art. 53 § 1 k.k. i wystarczająca dla osiągnięcia celów kary.

W ocenie Sądu Okręgowego podniesiony w apelacji zarzut rażąco niewspółmierności tj. łagodności orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w zakresie w jakim skarżący kwestionuje wysokość tegoż środka nie jest trafny.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma podstaw by kwestionować wysokość orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż zakaz ten powinien trwać 1 rok.

Nie negując faktu, iż czyny z art. 178 a § 1 k.k. są dolegliwe społecznie i z uwagi na ich nagminność konieczne są zdecydowane działania w celu ograniczenia tego zjawiska, to zdaniem Sądu Okręgowego, okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony przez Sąd Rejonowy jest w niniejszej sprawie wystarczająco surowy i w tym zakresie nie należy zgodzić się ze skarżącym, który poznosi iż jedynie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony na okres 2 lat będzie wyłącznie słuszny.

Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczony przez Sąd Rejonowy przedmiotowy zakaz na okres 1 roku nie razi swoją łagodnością w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. Jest to okres wystarczający i już sam stanowi odpowiednią dla oskarżonego dolegliwość, przestrzegającą przed podobnym zachowaniem w przyszłości. Uświadomi mu naganność jego postępowania oraz zobliguje do przestrzegania porządku prawnego. Za oczywiste uznać należy, że przy orzekaniu w przedmiocie środków karnych sąd winien mieć na uwadze przede wszystkim ich funkcję prewencyjną, odpowiadającą intencjom ustawodawcy. Należy podkreślić również, iż orzeczony środek karny musi być wyrazem przekonania, że oskarżony naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie daje gwarancji przestrzegania powyższych zasad na przyszłość we wskazanym okresie. Okres na jaki został orzeczony zakaz, w ocenie Sądu

Okręgowego wzięwszy pod uwagę postawę oskarżonego, jego niekaralność, uświadomi mu wagę naruszonych przez niego reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym i wdroy go do ich przestrzegania w przyszłości, a nadto okres ten jest adekwatny do stopnia nietrzeźwości i okoliczności zdarzenia. Przy ustaleniu wysokości środka karnego niewątpliwie znaczenie ma również fakt, iż oskarżony przebył stosunkowo niewielki odcinek drogi, poruszał się drogą osiedlową, we wczesnych godzinach porannych, a więc wbrew temu co podnosi skarżący w złożonej apelacji nie stwarzał znacznego zagrożenia w ruchu lądowym. Jak słusznie zatem wyeksponował Sąd Rejonowy orzeczenie w stosunku do oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary i pozwoli uznać jego dotychczasowe zachowanie za lekkomyślne, jednorazowy wybryk, który w przyszłości nigdy nie będzie miał już miejsca.

W ocenie Sądu Okręgowego jakkolwiek nietrafnie skarżący w złożonej apelacji kwestionuje okres na jaki został orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, to jednak zgodzić się z nim należy, w części w jakiej podnosi iż niezasadnie Sąd I instancji orzekając tenże środek karny wyłączył z niego pojazdy ciężarowe, do których prowadzenia wymagana jest kategoria prawa jazdy C i CE.

Zdaniem Sądu Odwoławczego konieczna stała się zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych poprzez wyeliminowanie dokonanego przez Sąd I instancji wyłączenia z niego pojazdów ciężarowych, co też Sąd odwoławczy uczynił zmieniając przedmiotowy wyrok w tej części poprzez wskazanie, iż orzeczony środek karny dotyczy wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można się zgodzić z twierdzeniami Sądu Rejonowego, iż fakt, że oskarżony pracuje w zawodzie kierowcy i nie ma żadnego innego zawodu wyuczonego przemawia za wyłączeniem spośród zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zakazu prowadzenia pojazdów ciężarowych. Podkreślić należy, na co słusznie zwrócił uwagę skarżący, iż oskarżony J. G. kierował samochodem mechanicznym w ruchu lądowym mając świadomość tego, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, a zatem winien liczyć się konsekwencjami swego nieodpowiedzialnego zachowania, a zwłaszcza z tym, iż może utracić prawo jazdy, co w konsekwencji uniemożliwi mu wykonywanie pracy. Pozostawienie mu możliwości dalszego kierowania pojazdami ciężarowymi byłoby niejako formą nieuzasadnionego premiowania sprawcy przestępstwa.

W takiej sytuacji jedynie orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych odniesie w stosunku do osoby oskarżonego pożądaną skuteczną wdrażając go do obowiązku poszanowania obowiązujących reguł prawa w przyszłości. Wbrew temu co wskazuje Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia tak skonstruowany środek karny w żadnej mierze nie będzie niewspółmiernie wysoki w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu.

Reasumując stwierdzić należy, iż w stosunku do oskarżonego J. G. najbardziej celowe będzie zatem orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Pozbawienie go możliwości kierowania również pojazdami ciężarowymi spowoduje, iż realnie odczuje on skutki swego zachowania i poniesie konsekwencje swego czynu, co z kolei będzie wystarczającym bodźcem dla niego do poszanowania porządku prawnego w przyszłości, a zwłaszcza do przestrzegania ciążyących na nim obowiązków jako na uczestniku ruchu drogowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok jak w części dyspozytywnej orzeczenia, w pozostałym zakresie utrzymując go w mocy.

O kosztach za II instancję orzeczono w oparciu o art. 634 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.

SSO Zbigniew Karamara